

תת"ע 1305/05/15 - מדינת ישראל נגד אסף-יוסף עללאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1305-05-15 מדינת ישראל נ' עללאל
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

נגד

אסף-יוסף עללאל
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד גולן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות, עבירה על סעיפים 62(3), 64ב(א1), 64ד(א) ו- 39א לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.4.15, בסמוך לשעה 05:40, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב גבעת התחמושת, מכיוון מערב לכיוון מזרח והגיע בסמוך לבית מספר 8 וזאת בהיותו שיכור, לאחר שסירב להיבדק במכשיר "ינשוף", אף שנדרש להיבדק כדין.

פרשת התביעה

עד תביעה מס' 1, רס"ר איסטומין קונסטנטין, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - הזמנה לדין

ת/2 - נסיבות המקרה (בדו"ח פעולה נפרד)

ת/3 - דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות

ת/4 - טופס דין וחשבון מהשעה 06:06

ת/5 - טופס דין וחשבון מהשעה 06:10

ת/6 - טופס הודעה לנאשם

ת/7 - דו"ח עיכוב

ת/8 - פלטי "ינשוף"

ת/9 - פלטי בדיקות עצמיות וכיול תחילת משמרת

ת/10 - פלטי בדיקות עצמיות וכיול סוף משמרת

עד תביעה מס' 2, סמ"ר רז טירי, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/11

עד תביעה מס' 3, רפ"ק ניסים אוהיון, מטעמו הוגש סרטון ווידאו של הנאשם, שסומן ת/12

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: ת/13 - תעודת עובד ציבור, ת/14 - תעודת בלון מעבדה, ת/15 - כרטיס מכשיר, ת/16 - טופס ביקורת תקופתית, ת/17 - תעודת בלון יחידה

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסתה, השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל ונעצר לבדיקה במחסום לאיתור נהגים שיכורים, על ידי עד תביעה 2.

העד ביקש לבצע לנאשם בדיקה במכשיר "נשיפון", למתן אינדיקציה לאלכוהול, אך הנאשם סירב.

העד העביר את הנאשם להמשך טיפולו של עד תביעה 1.

הטיפול של עד זה בנאשם, תועד ב-ת/12, כמפורט בעמודים 10-11 לפרוטוקול.

העד הסביר לנאשם כי הבדיקה ב"נשיפון", מטרתה מתן אינדיקציה בלבד, אך הנאשם עמד בסירובו לבצעה.

העד הודיע לנאשם כי הוא מעוכב לצורך בדיקה במכשיר "ינשוף" וערך לו מבחני ביצוע, בהם נמצאו הממצאים הבאים - אלא ביצע מבחן עמידה, טעה בספירת הצעדים במבחן הליכה על הקו, צלח את מבחן הבאת אצבע לאף, מפיו נדף ריח קל של אלכוהול והעד ציין, כי הנאשם נראה כמי שנתון תחת השפעה קלה של אלכוהול.

בהמשך, כאשר הנאשם יושב בניידת המשטרה, הקריא לו העד את סעיף 8 מתוך ת/3, הסביר לו את משמעות הבדיקה במכשיר ה"ינשוף" ומשמעות הסירוב, דהיינו, העונש הקבוע בחוק. הנאשם השיב כי הוא מוכן רק לנסוע לבית החולים ולהיבדק שם. העד הסביר לנאשם כשלוש פעמים נוספות, את משמעות הסירוב להיבדק וכן, אמר לנאשם מפורשות, כי לא ייקח אותו לבדיקה בבית חולים.

הנאשם עמד בסירובו, העד הפעיל את המכשיר, הדגים לנאשם כיצד יש לבצע את הבדיקה, שם פיה חדשה והושיט את צינור הנשיפה לנאשם, שסירב לאחוז בו ולנשוף לתוכו.

עד תביעה מס' 3, פנה אף הוא אל הנאשם, אמר לו כי כנראה אינו מבין את משמעות הסירוב וכי כדאי לו להיבדק במכשיר ושתינתן תוצאה, אך הנאשם השיב כי הוא מבין היטב, אך לא מציגים בפניו את כל האפשרויות.

בהמשך, טען הנאשם כי אינו מאמין במכשיר ובכיוול של המכשיר ואז, הציג בפניו עד תביעה 1, את פלט כיוול המכשיר, אך הנאשם עמד בסירובו, לא הביט כלל בפלט, לא נטל את צינור הנשיפה ולא נשף למכשיר.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו ולגרסתו, חזר מביתו של חבר, השוטרים התנפלו עליו, הוא היה צלול לחלוטין והיה בטוח שזכותו להיבדק בבית החולים. הנאשם טען כי השוטרים לא הסבירו לו כי אין לו זכות לבחור את סוג הבדיקה.

הנאשם טען כי לא שתה כלל אלכוהול באותו ערב.

הנאשם נחקר וטען כי הדברים שאמרו לו השוטרים, נאמרו "כאילו הם מלבישים עלי תיק ולא כמו שוטר במשטרת ישראל".

הנאשם נחקר ואישר כי ע"ת 1 דרש ממנו להיבדק והוא סירב, אך טען כי אינו זוכר שהשוטר הפנה אותו לנוסח הדרישה הקבוע בחוק.

הנאשם נחקר ואישר כי ע"ת 1 הדגים לו כיצד יש לבצע את הבדיקה ודרש ממנו לבצעה, יותר מפעם אחת.

דין והכרעה

כאשר על בית המשפט להכריע בתיק כגון זה, שעניינו נהיגה בשכרות בשל סירוב להיבדק, ההכרעה תיפול על פי התשובה לשאלה האם קיבל הנאשם הסבר התואם את דרישות המחוקק, באשר לבדיקת השכרות וההשלכות של סירוב להיבדק ולמרות זאת, עמד בסירובו להיבדק.

לאחר שעיינתי בראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, אני קובעת כי התשובה לשאלה זו הנה חיובית ומכאן, שהנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם נעצר לבדיקה במחסום לאיתור נהגים שיכורים, כעולה מ- 11/ת, 1/ת, 2/ת ו- 3/ת.

הנאשם סירב לשתף פעולה עם הליך הבדיקה, כבר בשלב הראשוני ולא הסכים להיבדק ב"נשיפון", בטענה כי הוא לא מאמין בבדיקה הזו.

במבחני ביצוע שנערכו לו, כשל הנאשם באופן חלקי, כפי שפורט לעיל ועד תביעה מספר 1, ציין כי נראה שהוא נתון תחת השפעה קלה של אלכוהול. עוד ציין העד, כי מפיו של הנאשם נדף ריח קל של אלכוהול וזאת בשים לב לכך, שהנאשם הכחיש כי שתה משקה אלכוהולי עובר לנהיגה.

בניגוד לטענות ההגנה, מצאתי כי השוטרים בכלל ועד תביעה מספר 1 בפרט, נהגו בנאשם במקצועיות, באורך רוח ובסבלנות רבה, כפי שניתן לראות באופן ברור וחד משמעי ב-ת/12.

הנאשם קיבל מספר פעמים הסבר על מטרת הבדיקה ומשמעות הסירוב, הן באופן פורמלי, כאמור בסעיף 8 ל-ת/3 והן באופן חופשי, כפי שניתן לראות בסרטון, ת/12.

העד המשיך, בסבלנות רבה והדגים לנאשם, כיצד יש לבצע את הבדיקה והנאשם שב והצהיר פעם אחר פעם כי הוא מבין את משמעות הסירוב, אך לא מסכים להיבדק במכשיר.

בית המשפט העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין, כי אין לנאשם את הזכות לבחור את סוג הבדיקה, ראה - רע"פ 8624/11 אליסי נגד מדינת ישראל, רע"פ 9624/11 אמירסלנוף נגד מדינת ישראל ועוד.

ניתן לראות ב-ת/12, כי עד תביעה 1, הבהיר לנאשם, באופן חד משמעי, כי לא ייקח אותו לבדיקת דם בבית החולים ולמרות זאת, עמד הנאשם בסירובו.

מכאן, אני דוחה את כל טענות ההגנה בסיכומיה, לגבי ההסברים שניתנו או לא ניתנו לנאשם, בהיותן משוללות כל יסוד עובדתי. העד אמר לנאשם, באופן חד משמעי, כי לא ייקח אותו לבדיקת דם - ראה עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 29-31.

עוד ניתן לראות ב-ת/12, כמה הזדמנויות נתנו העדים לנאשם לחזור בו ולהיבדק וכיצד דחה את כולן.

יתרה מזו, עד תביעה 1, אף שיכול היה לסיים את הטיפול בנאשם מיד עת סירב לראשונה להיבדק ב"ינשוף" וגם אז היה נחשב כמי שיצא ידי חובתו, בחר להמשיך בטיפול, בהדגמות ובהסברים לנאשם ובכך, הפגין מקצועיות רבה, עליה יש רק לברך.

בנוסף, מצאתי כי די בראיות שהובאו בפני, בכדי להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, ללא קשר לחזקה הנובעת מהסירוב להיבדק.

ברע"פ 2419/12 כהן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:
"לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. שאלת אופן הוכחתו של כיוול הינשוף אכן תלויה ועומדת בפני בית משפט זה בעניין שרביט, לצורך מענה מחייב במישור המשפטי הרחב. ואולם, בענייננו מבוססת הרשעת המבקשת גם על נדבכים נוספים (בכללם, כאמור, ההודאה בשתייה, עדות המתנדב וההימנעות מהעדת עדי הגנה רלבנטיים לכאורה)".
ברע"פ 7826/12 יוספי נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:

"גם לעיצומם של דברים אין מקום להתערבות. נערכו למכשיר בדיקות תקופתיות, והוצגו התעודות הנחוצות. השוטר שבדק את המבקש העיד על עריכת הבדיקה, ובית המשפט מצא שזו נערכה בהתאם לנהלים. הרשעתו של המבקש לא בוססה אך על בדיקת מכשיר הינשוף, כי אם נתמכה גם בריח שנדף מפיו של המבקש. הלכה היא, כי הוכחת נהיגה בשכרות אינה מוגבלת אך לשאלת אמינותן של בדיקות מעבדה, אלא ניתנת להוכחה על סמך ממצאים שונים, דוגמת אלו שפורטו בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה (רע"פ 10190/05 בן גורן נ' מדינת ישראל (לא פורסם))."

גם במקרה שבנדון, בדומה לפסקי הדין לעיל, העיד עד תביעה 1, כי מפיו של הנאשם נדף ריח קל של אלכוהול לעיל וזאת אף שהכחיש כי שתי משקה אלכוהולי, עובר לנהיגה.

הנאשם סירב להיבדק במכשיר "נשיפון" וזאת אף שהוסבר לו, כי מדובר במכשיר שנותן אינדיקציה בלבד, כעולה מ-ת/11.

הנאשם נכשל חלקית במבחני הביצוע שנערכו לו, כפי שפורט לעיל וכן, נמנע מלהביא לעדות את החבר עמו בילה, מספר שעות לטענתו, לפני שנעצר על ידי השוטרים, אף שזה יכול היה לתמוך בגרסתו, לפיה לא שתי משקה אלכוהולי, עובר לנהיגה וטעמיו עמו.

מהאמור לעיל, יש כדי לקבוע כי הנאשם נהג ברכב בהיותו שיכור.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם נהג בשכרות וזאת הן מכוח החזקה הקבועה בחוק, בשל סירוב להיבדק והן על פי ממצאי התנהגות וראיות נסיבתיות, כפי שפורטו לעיל.

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, במעמד הצדדים